

Lozan'ı doğru yorumlamak için önce Atatürk'ü anlamak gerekiyor:

"İnançsızlık; münafıklıktan hayırlıdır!.."

Kendi Milleti ve insanlık alemi için hayırlı ve yararlı inkılaplar yapan bütün büyük liderler: O sırada güçlü ve geçerli olan merkezlere bazı tavizler vererek ve onların hizmetinde gözükerek, bunları "oyalama ve altını oyma" yoluna gitmişlerdir. Böylece bir nevi, düşmanların kuvvet ve siyasetini, kendi milli hedefleri doğrultusunda kullanabilmişlerdir. Ve tabii ki bu, çok büyük bir taktik ve stratejik deha gerektirmektedir.

İşte Atatürk'ün "İslam ve Vatan" aleyhinde görünen bazı tavır ve tatbikatlarını, bu "özel mecburiyet ve siyaset"ler hesaba katılarak değerlendirmelidir.

Bizim tespit ve tahminimiz, Atatürk:

- a- İslam'dan değil; kuru şekilci, taklitçi bir gelenek dinine çevrilmiş, asli özelliğini ve işlevini çoktan yitirmiş kurum ve kavramlardan vazgeçmiş ve bunlara son vermiştir.
- b- Ege adaları, Batı Trakya, Hatay, Kerkük ve Musul konularında ise; sorunu zamana ve uygun fırsatlara bırakarak, zaten bin bir zorluk ve zahmetle kurtarılan Türkiye'yi riske sokmaktan çekinmiştir. Ama buraları da asla terk ve ihmal etmemiştir.

Evet, Mustafa Kemal:

"Aç durmanın, zehir yutmaktan daha iyi ve daha az tehlikeli olduğunun" bilincindedir. Bunun gibi Ateizm ve inançsızlık: bir nevi aklın ve kalbin boş olması halidir. Ama yozlaşmış, özüne yabancılaşmış ve münafıkların menfaat ve istismar aracı yapılmış bir "gelenekçi ve taklitçi İslam" anlayışı ise: İnkâr'dan daha tehlikelidir ve tahrip edicidir. Zaten münafıklığın kafirlikten daha aşağı ve zararlı olduğu, Kur'anda açıkça bildirilmektedir.

Üstelik "inkarcı"nın ıslahının, münafığın ıslahından daha kolay olduğu da bir gerçektir. Çünkü kırık kolun tedavisi, bozuk ve eğri bağlanan kolun düzeltilmesinden daha kolay ve elverişlidir.

Atatürk'ün, cihat ve içtihat ruhunu kaybettiği ve şartların ve ihtiyaçların gereği olarak kendisini yenileyemediği için; zaten koflaşmış ve kabuklaşmış "İslami kurumları", kökünden terk etmesi, Sultan Abdulhamid'in "Kaptanından kumandanına, çarkçısından çavuşuna kadar tamamen Yahudi, Rum ve Ermenilerin kontrolüne girip, İngiliz ve Fransız Siyonistlerin gizli talimatlarıyla hareket eden, herhangi bir savaş durumunda ülkeye hıyanet edeceği ve düşmanların safına geçeceği bilinen, "donanmayı feshetmesine" çok benzemektedir.

Aleyhinde çok kullanılan ve dahiyane girişimiyle Abdulhamid:

- 1- Hem böylece devleti, büyük masraf ve külfetten kurtarmıştır.
- 2- Hem de, düşman ülkelerin "Bu donanmayı bize saldırmak için hazır tutuyor" bahanelerini ve endişelerini ortadan kaldırmıştır.

Atatürk de:

"Zaten fikren İslam'dan uzaklaşmış ve fonksiyonunu çoktan tamamlamış bazı kurumları; fiilen de kaldırıp, geleceğimiz ve güvenliğimiz için bir tehdit bahanesi olmaktan çıkarmıştır"

Zaten Atatürk'ün bu dehasına yenildiğini, hatta alet edildiğini çok geç fark eden, Lozan'ın gizli mimarı ve İstanbul Başhahamı Haim Nahum, daha sonra, Mustafa Kemal'den umudunu kesince Mısır'a gitmiş ve Mısır Yahudileri Başhahamı olarak, bu sefer, Cemal Abdul Nasır'a danışmanlık yapmıştır...

Bütün bunlar tartışmaya açık iddialar olsa bile:

"Anadolu arsasındaki Osmanlı-İslam enkazını temizleyip kaldırmak ve Türkiye merkezli, Adil ve Asil Yeni bir İslam Medeniyetine ortam ve imkân hazırlamak için, kaderin Atatürk'ü istihdam ettiği açıktır";

Mustafa Kemal hep Batıyla uğraşmış, ama aynı zamanda hep "muasır medeniyetten" söz etmiştir. Ve bu hedefini: muasır medeniyete ulaşma değil; muasır medeniyetin üstüne çıkma olarak vasıflandırmıştır.

"elimizde tuttuğumuz meş'ale müspet ilimdir, Ülkemizi ve milletimizi muasır medeniyetin üstüne çıkaracağız"; demiştir.

Mustafa Kemal uydu devlet olunmayacağı ilkesini getirmiştir. **"Milleti yine, milletin azmi ve kararı kurtaracaktır"**;

demiştir. **"Ey Türk Gençliği"**;

diye başlayan hitabında;

"Birinci vazifen Türk İstiklalini ve cumhuriyetini kurtarmak ve korumak";

demiştir.

Mustafa kemal Batı'ya asla teslim olmamıştır. **Bütün beşeriyetin malı olan muasır medeniyeti alacağız ve onun da üstüne çıkacağız"**;

demiştir.

"Müstevlilerin siyasi emellerine karşı çıkılacaktır";

demiştir.

Sahte Atatürkçülük yapılarak bugün "Kemalizm"; Türkiye'yi Avrupa'ya teslim etmek ve yine Avrupa'yı körü körüne taklit etmek gibi saçmalıklara dönderilmiştir.

Çağın üstüne çıkmak başka **çağdaş firavunlara köle olmak** başka bir şeydir. Çağın üstüne çıkmak demek, biz herkesi geçeceğiz, çağa yetişmek demek, biz hep geri kalarak arkadan kovalayacağız demektir!.

Mustafa Kemal, batılılaşmayı değil, muasır medeniyetin üstüne çıkmayı önermiştir. Belki fiilen çok bir şey yapamamış, buna pek imkan bulamamıştır. Ancak düşüncede hata yapmamıştır. Yapılan tüm inkılaplar, görünüşte Batı böyle istediği için yapılmıştır, ancak gerçekte hep Batı'ya karşı ciddi ve milli bir "gelecek hazırlığı" esas alınmıştır.

Ne kadar korkunç bir mantık çarpıtmasıdır ki; sahte Kemalistlerce Batı'ya karşı milli ve manevi değerlerimizi koruma yerine, Batı'ya teslim olma mantığı getirilmiş ve Batıcılık: 'sakın ha öne düşme! Hep Batı'nın arkasından koş, ona saygısızlık edip ileri geçme!' şeklinde anlaşılmıştır...

Biz buradaki bütün ifadelerimizi Mustafa Kemal'i yüceltmek için değil, sadece doğru ve gerçek olanı söylüyoruz.

Bazı gafil Atatürkçülerin ve sahte Kemalistlerin de; ne kadar istismarcı ve gerçekleri saptırıcı olduklarını belirtiyoruz. Onların bu sakat ve sahte mantığı ile bir yere varılamayacağını görüyoruz. İşte, kötü bir batı mukallidi olmaktan öteye geçemiyoruz.

Biz Mustafa Kemal'in doğru yaptıklarına sahip çıkıyoruz. Ama, zorlayıcı şartların ve güçlü düşmanların baskısı ve Türkiye Cumhuriyetini kurtarma kaygısı ile, mecburen yaptığı bazı yanlışları, o dönemin ihtiyaçları ve stratejik geri adımları olarak değerlendiriyor ve Atatürk'ün asıl niyet ve hedefine uygun yorumluyoruz.

Bizim metodumuz budur ve yaptığımız da uygundur. Ama ey istismarcı sahtekârlar! Siz onun doğru yaptıklarını imha diyor ve ne kadar yanlış varsa onları da iman haline getiriyorsunuz. Bunun da akılcılık olduğunu iddia ediyorsunuz. Ne büyük saçmalık?

İşte samimi bir araştırmacı ile bir istismarcının arasındaki fark budur!

Atatürk'e göre Kuvay-ı Milliyenin iki ayağı:

a- Milli Ahlak b- Milli iktisat'tır.

Mustafa Kemal İstiklal Savaşı'nın başından sonuna kadar bu iki ilkeye sadık kalmıştır. Tüm siyasetini bu iki direk üzerine oturmuş ve bunlardan hiçbir zaman hiçbir yerde ayrılmamıştır. Bu anlamdaki Kemalizm'e bütün millet baştan beri katılmıştır ve hala da bu anlayışın yanındadır. Arada korkak Avrupalılar çıksa da, Mustafa Kemal onları vatan haini saymış ve saf dışı bırakmıştır. Bizim de onlara yapabileceğimiz farklı bir muamele olmayacaktır.

Burada "millet"in tanımını yapmak gerekir.

Mustafa Kemal'e göre; 'Millet' deyince Türkiye'de yaşayan farklı köken ve kültürden bütün Müslümanlardır. Yani ne tek başına Türk olmak, ne de tek başına Müslüman aileden olmak yeterli sayılmamıştır. Ancak ikisi bir olursa onların oluşturduğu topluluk millet olmaktadır. Azınlıklar ise sadece vatandaşlık bakımından Türk sayılmış ve Atatürk asla dinen kozmopolit bir Türkiye'yi kurgulamamıştır.

Bu nedenle 1924 Anayasası çok dikkatli bir şekilde hazırlanmıştır. Kendi çapında mükemmel bir anayasadır. Atatürkçülüğün resmi kaynağıdır.

Lozan Müzakereleri Ve Atatürk'ün Taktikleri:

Büyük Millet Meclisi'nin 23 Nisan 1920 Cuma günü açılmasına müteakip ilk hükümet Fevzi (Çakmak) Paşa tarafından kurulmuş, 1921 yılından 19 Mayıs günkü ikinci hükümete de Fevzi Paşa başkanlık etmiş, "Hamidiye Kahramanı" ünvanıyla meşhur Rauf (Orbay) Bey'in 12 Temmuz 1922'de kurduğu üçüncü hükümette ise; Fethi (Okyar) İçişleri; Yusuf Kemal (Tengirşek) Dışişleri Bakanı olarak girmişlerdir.

Lozan'a gidecek heyetin teşkiline çalışıldığı o günlerde Yusuf Kemal bey'in -kendi ifadesiyle-

Yazar Ahmet AKGÜL
27 Kasım 2006

geçirdiği bir ameliyat dolayısıyla bakanlıktan istifası üzerine; Dışişlerinin başına 26 Ekim 1922 günü İsmet (İnönü) getirilmiş, böylece Lozan'a gidecek heyet İsmet Paşa başkanlığında kurulup gönderilmiştir.

Rauf (Orbay)'ın Feridun Kandemir'e anlattıklarına göre: "İsmet Paşa heyet başkanı olarak Lozan'a gidince, müzakereler esnasında zorluklarla karşılaştığı anlarda, önceleri hükümet başkanı olarak kendisinden fikir sorduğunu, Bakan arkadaşlar ve çok defa Mustafa kemal Paşa ile istişare ederek İsmet Paşa'ya yardımcı olduğunu; ancak sonradan İsmet Paşa'nın bir takım dış telkin ve tesirlere kapılıp huzursuzluk ve uyumsuzluk göstererek hükümetle zıtlasmaya koyulduğunu" söylemektedir.

Başbakan Rauf Bey'in bu anlattıkları İsmet Paşa'nın Lozan'daki tavrının tespiti bakımından olduğu kadar, hakkında çok yazılıp söylenen ve elbette daha da yazılıp söylenecek olan Lozan Antlaşması'nın iç yüzünü teşhir yönünden de oldukça önemlidir.

"İsmet Paşa, bilhassa hükümetten sorduğu konulara, sıkışık durumlarda istediği talimatı bizim pek geç cevap vererek, kendisini müşkül durumlara soktuğumuzdan şikayet ediyordu. Bu şikayetleri bazen doğrudan Mustafa Kemal Paşa'ya yapıyordu. Halbuki şifre yalnız hükümet başkanlığında bulunduğundan, çektiği telgraflar yine benden geçiyordu" diyerek hükümetle İsmet Paşa arasındaki anlaşmazlığın sebeplerini sayan Rauf Bey devamla diyor ki:

"-Anlaşmazlık bundan ibaret değildi. Konferanstan çok daha önce Hariciye vekaleti'nde hazırlattığımız sulh esaslarımıza göre, işgal ettikleri yurdumuzun en mamur yerlerini yakıp yıkarak harabeye çeviren Yunanlılardan tamirat bedeli istiyorduk. Bu mesele Lozan'da Yunanlılarla hayli tartışılmıştı. Bu konuda arabulmak isteyen itilaf devletleri tamirattan vazgeçmemiz için bize Trakya sınırimızdaki Karaağaç'ı bırakmak teklifinde bulunmuşlardı.

Lozan'dan ibret sahneleri

"Hükümet başkanı olarak ben, Mustafa Kemal Paşa ile mutabık kalarak bu teklifi kabul etmeyip, "Karaağaç'ın ehemmiyeti yoktur, tamirat bedelinden, yani, tazminat istemekten vazgeçmemeliyiz" diyorduk. Sonra, Dünya Savaşı başlarında, henüz bizim harbe girmediğimiz günlerde yapımı tamamlanıp bedelleri de tarafımızdan tamamen ödenmiş olduğu halde, memleketimize getirilecekleri sırada İngilizlerin el koymuş oldukları Sultan Osman, Sultan

Reşat ve Fatih adlı fırkateynlerimizin, tahminen on iki milyon İngiliz altını tutan bedellerinin geri verilmesi meselesi vardı. Bu, İngilizlerin pek açık bir borcu idi ve buda Karaağaç'a karşılık verilmek istenmiyordu!...

Lozan'daki heyet başkanı İsmet Paşa, Karaağaç'ı gözünde büyüterek, İngilizlerin ödeyeceği ve Yunanlıların vereceği tamirat ve tazminattan da, bu gemilerin borcundan da vazgeçilmesi yönünde maalesef ikna edilmiştir. Hatta sonunda "vazgeçtim, Karaağaç'a karşılık terk ettim" demiştir!... Ben M. Kemal Paşa'ya: "Bunu nasıl hoş görebiliriz? İsmet Paşa evvelce talimat üzerine talimat isterken, şimdi adeta kendi kafasından ve bizlere sormadan anlaşma yapmak istiyor!... Bunu nasıl muvafakat edebiliriz? Bu olmaz... Bakanlar Kurulu da buna muvafakat edemez" deyince Mustafa Kemal Paşa da: Evet elbette olmaz, şimdi ona vereceğimiz son talimatı tespit edelim" dedi.

Birbirimize bakarak bir an durduk. Sonunda kat'i kararlar delegasyon başkanı İsmet Paşa'ya "son teklifimizi kabul ederse imza at, etmezlerse müzakerelerin kesilmesini ilan edip geri dön" demeyi münasip gördük. Mustafa Kemal paşa biraz daha düşündükten sonra buna şu iki cümleyi ekledi: "Neticesi ne olursa olsun, bunu silah kuvveti ile halletmeye kudretimiz vardır. Ordumuz hazırdır ve hatta sabırsızdır."

Lozan Ve Azınlıklar

"Lozan'ın Türk Milleti'nin Bağımsızlığı'nın teminatı göstermek yersizdir. Zira Türk milleti Lozan'dan evvel istiklalini ortadan kaldıran herhangi bir müdahaleyi kabul etmiş değildir. Sevr; aşağıda anlatılacağı üzere sadece bir projeden ibarettir. Ondan hem M. Kemal Paşa'nın Nutku hem de İnönü'nün hatıralarında "Sevr sulh projesi" olarak bahsedilmektedir. [\[1\]](#)

İstiklalini kaybetmemiş olan bir milletin onu Lozan'da yeniden kazanmış olduğunu iddia etmek hem tarihi gerçekler ve hem de mantık önünde tutarlı değildir. Ülkemiz bir istilaya maruz kalmış ve bu istila, milli bir mücadeleyle defedilmiş bulunduğu dikkate alınır, Lozan'da istiklalimize karşı bir komplo mevzubahistir.

Sevr'in ortaya çıkmasına sebep olan hadiselerle, Lozan'ın imzalanmasını gerektiren hadiseler aynı değildir. Sevr, ittihatçıların bilinen ihanetleri neticesi mağlubiyete sürüklenmiş bir devletin delegelerince imza mecburiyetinde kalınmıştır. Lozan'a giden Türk heyetinin ise arkasında Anadolu'da kazanılmış olan bir zafer vardır. Bu itibarla her ikisinin şartları birbiri ile kıyaslanmayacak kadar farklıdır."

İddiasını ortaya atanların bazı haklılık payları bulunsa da, unuttukları bir nokta vardır: İstiklal Savaşı sadece Milli bir diriliş ve direniş gücüyle değil, Mustafa Kemal'in stratejik bir hilesiyle ve karşılıklı tavizlere dayanan gizli anlaşmalar sayesinde kazanılmıştır. Ama her şeye rağmen Lozan Türkiye'nin tescilli tapusu makamındadır. ABD'nin Lozan'ı resmen hala tanımaması, AB'nin ise Lozan'ı delmeye çalışması anlamlıdır.

Bu güne kadar üzerinde yazılıp söylenenlerle de belli olduğu gibi Sevr; hayal edilemeyecek kadar kötü bir anlaşma olduğuna göre; ondan daha iyi olmak, "daha az kötü olmak" anlamındadır. Misak-ı Milli'ye dahil oldukları halde Batum, Batı Trakya, Adalar, Kıbrıs, Antakya ve Halep'in bize bırakılması istikametinde Lozan'da delegelerimizce söylenilmiş tek bir cümleye rastlanılmamıştır. Üstelik İsmet Paşa, Batı Trakya'yı Yunanlılardan kurtarıp Bulgarlara vermek için çalışmıştır. Sekizyüz metre mesafedeki İstanköy adasını talep etmezken; Romanya'da Tuna nehri içinde mevcut olan "Adakale" adındaki kuşgözü kadar bir adacık için yararsız ve mantıksız bir çaba harcanmıştır!

Çanakkale Boğazı'nın trafiğine hakim olduğu için kendiliğinden ve münakaşasız bir şekilde bize terk edilmiş bulunan ve dört adadan biri olan "Limni" bile; Lozan'daki delegelerimizin, onu (unutarak) kayda geçmemesi sebebiyle maalesef kaybedilmiştir. Musul için talep ve ısrarlarda ise sayısız hatalar yapılmış ve bugüne kadar Kerkük Türklerinin çektiği eziyetlere zemin hazırlanmıştır.

Ve Musul; bu öyle bir kayıptır ki, üzerine ne kadar söz söylense azdır. İngilizler, "mütarekenin imzalandığını duymadıkları" iddiasıyla, ileri yürüyüşe devam ederek burasını, 2 Kasım 1918'de işgal etmişlerdir. Musul'un Misak-ı Milli'ye dahil olduğu öylesine aşıkardır ki, Türk delegeleri burası için aylarca münakaşa etmişlerdir. Fakat ne yazık ki, sonunda bir taktik hatası ile, Musul'u da bize kaybettirmişlerdir!... Bu heyetin içinde Yahudi Hahambaşısı Hayım Nahum Efendi'nin bulunduğu ve bunun İsmet Paşa'ya akıl hocalığı yaptığı ve özellikle Hilafet pazarlığının bir numaralı takipçisi olduğu dikkate alınırse muvaffakiyetsizliğin sebepleri biraz daha anlaşılır hale gelir.

Gerek Baş delege İsmet Paşa ve ikinci delege Rıza Nur ve gerekse heyetteki diğer şahıslar, Avrupa karşısında aşağılık duygusuna kapılmış ve Türkiye'yi kendi milli şahsiyetinden vazgeçirerek bir an evvel Avrupa'ya teslim olmak, her tavizi verip bir an evvel barış imzalamak ve içindeki Batılı inkılap hamlelerine başlamak telaşındaydı.

Lozan antlaşmasının özellikle 37'inci maddesi, kendisinden sonra gelen 38-39-40-41-42-43 ve 44. maddelerinde garantisi hükmündedir ve şu dayatmaları içermektedir:

“Türkiye 38 den 44'e kadar olan maddelerindeki açık hükümlerin asli kanunlar şeklinde tanınmasını ve hiçbir sebep ve surette bu hükümlere aykırı davranılmasını taahhüt eder”;

Şimdi ülkemizi masonlara cennet, Müslümanları ise cinet haline sokan Lozan Antlaşması'nın azınlıklarla ilgili maddelerine bir göz atalım: [\[2\]](#)

- a- Lozan antlaşması ile azınlıklara (Türkiye'deki Yahudi, Rum, Ermeni ve Süryani vatandaşlara) tanınan din ve vicdan hürriyeti, dini teşkilat, dini tedrisat (eğitimi) ve neşriyat (basın-yayın) hürriyeti Lozan antlaşmasının temelini teşkil eder ve hiçbir şekilde müdahale edilemez. (Madde:38)
- b- Azınlıklar her türlü ayinlerinde ve dini merasimlerinde serbesttirler (Madde:38)
- c- Devlet azınlıkların Dini neşriyatına (Kitap, dergi, gazete, radyo ve televizyon yoluyla dini yayın yapmalarına) mani olamaz, sınırlama ve kısıtlama koyamaz (Madde:39)
- d- Azınlıklar istediği şekilde hayır ve hizmet kuruluşları ve dini amaçlı teşkilatları kurabilirler (Madde:40)
- e- Devlet, azınlıkların dini eğitim yapan (ilk, orta, lise, Üniversite gibi her seviye ve statüdeki) çeşitli okullar açmalarına ve buralarda serbestçe dini eğitim yapmalarına (Papaz mektebinde, Rahibe mektebinde olduğu gibi kendi özel dini kıyafetleriyle dolaşmalarına) asla mani olamaz. Ve hatta bunları korumakla yükümlüdür. (Madde:40)
- f- Devlet, gayri Müslim azınlıkların dini terbiye ve terakkileri için bütçeden gerekli maddi yardımları yapmak ve bu hizmetlere zemin hazırlamak zorundadır. (Madde:41)
- g- Azınlıklar kendi dini geleneklerine örf ve adetlerine göre nikah, düğün ve bayram merasimlerini yapacak, bu amaçla vakıf ve teşkilatlar kuracak ve dini icaplarına aykırı hiçbir kanuni muameleye tabi tutulmayacaktır. (Madde:42) Anlamına gelen mecburiyetler getirilmiştir.

İstiklal Marşımız da açıkça gösterir ki, İstiklal Savaşı, İslam ve Hıristiyanlık savaşı idi. Daha sonra laiklik ilkesi geldikten sonra bile bu din ayrımı devam etmiş, uzun yıllar Hıristiyanlar yedek subay yapılmamıştır. İnkılaplarda da resmen İslamiyet'e karşı cephe alınmamıştır. Aksine Kur'an Türkçeleştirilmiş, hutbeler Türkçeleştirilmiş, böylece halka İslamiyet'i öğretme faaliyetleri devam etmiştir. Gerçi tekkeler ve medreseler kapatılmıştır, ama camilere ilişilmemiştir. Bu sebeple İkinci Mecliste de Türkiye hala İslam devletidir.

İstiklal Savaşı bir din savaşı idi. Bu savaşta İslamiyet ile Hıristiyanlık çarpıştırılmıştı. 1400 yıllık bir savaşın son merhalesi idi...

Sonunda, Osmanlılar yenilmişler, ama Türkler galip gelmişlerdi!

Ancak Türklerin artık savaşa devam edecek güçleri kalmamıştı. 1911 yılında başlayan savaşlar 12 yıl sürmüştü. Bundan dolayı da nüfus 14 milyona inmişti. Ülke harap ve bitaptı. Lozan masasına gidilirken bu durum taraflarca biliniyordu. Batı bir tarafından muzaffer devlete verilecek şeyleri verirken, diğer taraftan da ilerisi için hazırlık yapıyordu. İslam alemini tamamen çökertmek, İslamiyet'i önce Avrupa ve Anadolu'dan sürmek, sonra da İslam ülkelerini diğer ülkeler gibi sömürmek için İslam birliğinin sembolü olan hilafeti kaldırmayı, anlaşmanın baş şartı olarak koymuşlardı.

Mustafa Kemal ise bunu iki bakımdan kabul etmekte mahzur görmedi: Bir defa imkan ve iktidarı kalmamış olan bir müesseseyi yaşatmak sadece yük olur, ülkeye ağırlık teşkil ederdi. Dolayısıyla kaldırılmasında hiçbir mahsur yoktu. İkincisi, çürümüş ve çökmüş bir yapının enkazını kökten kaldırmadan yeni bir bina kurma şansı bulunmuyordu.

Böylece hilafet de saltanat gibi kaldırıldı.

Hilafetin kaldırılması siyaseten de yerinde olmuştur!

Çünkü Siyonist ve emperyalist merkezleri uzun zaman avutmuştu.

Şimdi yine Lozan'a dönelim.

Lozan'da Batılıların bize empoze ettikleri ve bizim de kabul ettiğimiz öneri ne idi?

Bir defa ve her şeyden önce Türkiye İslam liderliğinden vazgeçecek, hilafet ve saltanat lağvedilecekti. Ama bunların yapılması yetmezdi. Türkiye bir İslam devleti olmaktan da vazgeçecek, laik olacak ve bütün müesseselerini Batılıların arzusu istikametinde düzenleyecekti!...

Bunlar yapıldıktan sonra: Batı dünyası Türkiye Cumhuriyetini tanıyacak ve kabul edecekti.

Ayrıca komşu ülkelerle hep nizalı yerler bırakılacak ve gerektiğinde onlarla savaştırma imkanı sağlanacaktı. Yunanlılarla Batı Trakya ve Adalar meselesi askıda kalacak, İngilizlerle Kıbrıs çıbanbaşı olarak bulunacak,. Suriye ile Hatay, Irak ile Musul, Ermenistan ile Nahçıvan, Gürcistan ile Batum meseleleri hep sorunlu bölgeler olarak başımızı ağrıtacaktı.

Hilafetin İlgası!

Hilafet 3 Mart 1924 tarihinde Ankara'da ilga edildi. Ancak bu yöndeki en önemli adımın Lozan'da atılmış olduğunu söylemek, yanlış olmayacaktır. Lozan Müzakereleri başladığı sırada, M. Kemal Paşa halifelğe sahip çıkmakta ve Meclis'te saltanatın ilgası müzakerelerinden başlamak üzere, Hilafetin lüzumunu anlatan konuşmalar yapmaktadır. Çünkü Atatürk hilafetin siyasi ve stratejik değerinin farkındadır. Hatta İzmir İktisat Kongresini açmaya giderken yol boyu yaptığı sohbetler ve bu arada Balıkesir Zağnos Paşa Camiiindeki hutbesi ortadadır. Diğer taraftan İsmet Paşa da Lozan'da ilk önceleri aynı istikamette beyanatlar da bulunmaktadır. Bunun üzerine şüphelenen ve yeni Türk idaresinden eski vaatleri istikametinde hareket etmeyerek, Hilafeti yıkmayacakları düşüncesine kapılan, Lord Curzon bir tuzak hazırlamıştır. Fahrettin Paşa'nın emniyet gerekçesiyle Medine'den getirttiği "Mukaddes emanetler" in geri iadesinin lüzumundan bahseden bir konuşma yapmış, İnönü ise buna karşı çıkmıştır. Bu cevap "M. Kemal Paşa'nın hilafeti yıkmayacağı ve bu stratejik sıfatı kendi üstüne alacağı" endişeleri güçlendirince Lord Curzon, İsmet Paşa'nın müşaviri Hayım Nahum Efendiyi çağırıp Onun vasıtasıyla "hilafet yıkılmadıkça, sulh olmayacağını" dayatmıştır. İsmet Paşa buna kendiliğinden karar veremeyeceğini söyleyince bu sefer Hahambaşı Hayım Nahum efendi İzmir'e yollanıp durumu M. Kemal Paşa'ya

anlatmıştır. Ve Hilafet kaldırılmadıkça anlaşmanın imzalanmayacağını hatırlatmıştır. Bunun üzerine o ana kadar her vesile ile hilafete sahip çıkan M. Kemal Paşa İzmir İktisat Kongresi'nin açılış konuşmasında bu düşüncesinden taviz vererek Hilafetin Osmanlı ailesinden alınıp, Meclisin uhdesine verilmesi gibi, Hayim Nahum'u oyalayan bir taktikle durumu kurtarma yoluna gitmiştir. Bütün bunları Gazi'nin mecburiyet ve mazeretleri çerçevesinde değerlendirmek gerekir.

Atatürk'ün; sınırları bütün dünyaca tanınmış ve en azından resmiyette bağımsızlığını kazanmış bir Türkiye'yi kurma hatırına katlandığı Lozan Antlaşması; aslında maddi ve manevi yönden milletimizi pelteleştirme ve köleleştirme süreci olarak Siyonist Yahudi Hayim Nahum tarafından gündeme getirilmiş ve gerçekleştirilmiştir.

Tarihi bir gerçek var: İngiliz-Yahudi siyasetinin en büyük hedefi, Osmanlıdan daha çok "Hilafet" idi. Bunu ispata şu bilgi yeterlidir: İngilizler masada imzaladıkları Lozan'ı onaylamak için tam 7,5 ay beklediler. Neyi mi, Hilafetin Millet Meclisince "ilga" edilmesini!... Çünkü İngiltere, 20. Yüzyılın başında, sömürgeleri sayesinde yeryüzünün en kalabalık Müslüman nüfusuna sahipti. Sultan 2. Abdulhamid'in hilafetin gücünü kullanmaya kalkması, sömürdüğü Müslüman topluluklarla İngilizlerin karşı karşıya gelmesi demektir. İngilizlerin Osmanlı hilafetine karşı besledikleri niyet açığa çıktıktan sonra Hindistan'da kurulan Hilafet Komitesi, Osmanlı'nın siyasal coğrafyası içinde yer almamış olan İslam toplumları arasında dahi, Osmanlı Hilafeti'nin yaygın nüfuzunun göstergesidir. Bu nüfuzun etkisi, sadece Suni dünyada değil, en müfrit Şii fırkalara varana dek, tüm mezhep ve mektepleriyle bütün bir İslam dünyası üzerinde görülebilmektedir.

Hilafeti İlgaya Ankara'yı ikna eden Başshaham Haim Naum'un bu işi hallettikten sonra Mısır'a giderek orada Baasçıların babası Cemal Abdünnasır'a tercüman ve danışman olması tesadüf değildir.

"Atatürk Hilafeti kaldırdı mı kaldırmadı mı? Sorusu önemlidir. Atatürk'ün ölümünden 50 yıl sonra açıklanmasını istediği gizli bir vasiyetin bulunduğu iddiaları ile birlikte gündeme gelen Hilafet tartışması tarihi bir gerçektir.

İddiaya göre ölümünden 50 yıl sonra açıklanmasını istediği gizli bir vasiyeti vardı. 1988'de Kenan Evren ile Turgut Özal tarafından bu gizli vasiyet açıldı. Ancak Evren ve Özal tarafından "vasiyetnamedeki görüş ve fikirlere toplumun henüz hazır olmadığına" karar verilerek gizli vasiyetnamenin açıklanması uygun bulunmadı ve 25 yıllık yeni bir yasak konuldu.

Araştırmacı-Yazar Aytunç Altındal'ın iddiasına göre Atatürk'ün özellikle Hilafetle ilgili ilginç fikirleri vardı. Altındal'ın iddiasına göre Atatürk saltanata karşı olmasına rağmen bir müessese olarak Hilafete karşı değildi. Ve yine Altındal'ın iddiasına göre Atatürk Hilafetin İslam ülkeleri arasında rotasyonar değişecek bir kurum olarak canlandırılabilceğini düşünüyordu.

"Acaba: Siz isterseniz Hilafeti bile getirirsiniz" diyen Adnan Menderes: Atatürk'ün vasiyetini biliyor muydu? Bu sözleriyle müminlerin mi, yoksa Siyonistlerin mi dikkatini çekmişti?

Atatürk'ün vasiyetinin açıklanmasına ve millete duyurulmasına Kenan Evren'in engel olduğu söylenir. Acaba Kenan Paşa, Diyalogcu ve İlimli İslamcılarının ve Siyonist simsarların istismarını engellemek için mi böyle hareket etmiştir?

Bir iddiaya göre, Kenan Evren zamanında vasiyetname açıldığı vakit, İsrail'in MOSSAD casusluk teşkilatı bunun kopyasını elde etmiş ve Tel Aviv'e göndermiştir. Yahudilerin Atatürk'le yakından ilgilendiği zaten bilinmektedir.

Vasiyetnamede, Hilafet ile ilgili bilgiler ve tekliflerden başka, Atatürk'ün bazı yakınlarına servetinin bir kısmının dağıtılması konusunda da istekleri yer alıyormuş. Bu isteklerin de hasır altı edildiği söylenmektedir.

Şu anda ABD, İsrail ve Papalık Müslüman dünyasının başına bir Halife geçirmek için harekete geçmiştir.

Ama, nasıl bir Halife?

- 1- Ya Ermeni veya Rum asıllı olacak
- 2- Yahut dini bir cemaatin başkanı olup, Siyonist ve Evangelistlerle işbirliği yapacak
- 3- Ama her hal ü karda, İslam'a ve Müslümanlara hizmet etmeyecek, efendilerine, yani Amerikalılara, Siyonist odaklarına ve Haçlılara hizmet sunacaktır.

Amerikalılar, dünya siyonizmi, papalık ve diğer dış güçler; Müslümanları daha kolay

yönlendirmek üzere: kendilerine itaat edecek, kendi emirlerini yerine getirecek bir Halife seçmek için şimdiden büyük masraflar yapmaktadır.

Dinlerarası Diyalog ve Evrensel Kardeşlik faaliyetlerinin perde arkasında bu Hilafet aşını pişirecek kazan kaynamaktadır.

Evet 1924'den beri Müslümanlar başsız bırakılmıştır. Dünyada her dinin, her teşkilatın, her cemaatin bir reisi, başkanı var da Müslümanların yoktur.

Katoliklerin Papa'sı var.

Anglikanların kendi başpiskoposları var.

Yahova şahitlerinin başı var.

Masonların üstad-ı azamı var.

Tibet Budistlerinin Dalay Lama'ları var.

Yahudilerin hahambaşıları var.

Ama maalesef Müslümanların Halifesi, İmam-ı Kebir'i, Emirül-mü'minini bulunmamaktadır.

Böyle bir şey bir kısım dinsizlere göre gericilik sayılmaktadır. Ve buna kesinlikle karşı çıkmaktadır.

Ama eloğlu boş durmuyor. ABD, İsrail, Papalık, agresif Evangelistler İslam dünyasına bir halife seçmek için kolları sıvamıştır.

Bu sinsi ve Siyonist merkezlerin asıl amacı görünüşte Müslümanların duygularını ve gururlarını okşayacak, ama gerçekte kendi kuklaları olacak bir "layt halife" ile İslam dünyasını oyalamak ve böylece daha kolay gözlerini oymaktır.

Merkezi İsviçre'de bulunan "Uluslar arası Çalışma Kurumu" ABD Irak'ı işgal edeli beri işgalci askerlerin bizzat öldürdüğü sivil sayısı 39 bin kişi diyor ve ekliyor: "28 aylık işgal süresi içerisinde sivil ölü sayısı 100 binin üzerindedir. Bu, ABD tarafından Irak'ın bir insan mezbahasına çevrildiğinin kanıtıdır. Bir gece Kerkük'ün Şorca bölgesi Musalla mahallesinde olanları şöyle anlatılmaktadır: Gecenin yarısıdır: İşte o saatlerde Musalla'ya bir Amerikan arazi cipi girer, içinden bir asker iner. Elinde bir merdiven vardır. Merdivenin Musalladaki Irak Türkmen Cephesi'nin duvarına dayar, basamakları tırmanır ve ITC'nin bayrağını indirir. Yerine Kürt bayrağını çeker ve gecenin karanlığından istifade ederek sessizce uzaklaşır. Bu olayı, mesleği gereği gece yarısı kalkıp sabaha işini yetiştirmek durumunda olan bir işçi gözleriyle görür. İş orada da kalmaz: Öğrenirler ki o gece Kürtlerin yaşadığı iskan bölgesindeki Kürt bayrağı indirilmiş yerine Irak Türkmen Cephesinin bayrağı asılmıştır. İşte, "terörle mücadele ediyorum, istikrar ve barış için Irak ve Afganistan'dayım" diyen ABD Türk Kürt kışkırtmasıyla terörü kışkırtıp Kürdistan'ı kurmaya çalışmaktadır.

Evet iktidar olan Irak hükümeti değil, işgalci Amerika'dır ve bu sebeple Kuzey dahil, Kandil Dağları, Bağdat velhasıl Irak'ın her noktasında dökülen her damla kan ve atılan her adım, ekilen her fitne tohumu bu işgalcinin günahıdır. Bu sebeple öldürülen 100 bin sivilin suçlusu Zerkavi değil Bush'tur Amerika'dır. [3]

Bu arada: Araplar Irak'ta Efsaneleşti!

□ Savaşamazlar. Kaçarlar. Pistirler. Petrol parası yerler. Teke gibi kokarlar. Emperyalizmin kuklası, egemenin oyuncağı, zalimin uşağı, bölücünün aleti olurlar diye bilirdik. Ne kadar da yanılmışız. Irak'ta bir "Arap efsanesi büyüyor...Büyüyor...Büyüyor..."ve tarih yazıyor. Demek ki adamın vatanını işgal edersen; miskin, tembel, umursamaz, savaşamaz, korkak, inancını vatanının önüne koyar sandığın insanlar; dünyanın en büyük askeri gücü, dünyanın en büyük parasal gücü, dünyanın en büyük diplomasi gücü, dünyanın en büyük teknolojik gücü,

Yazar Ahmet AKGÜL
27 Kasım 2006

dünyanın en büyük medya gücü, sinema gücü, üniversite gücü, dünyanın en büyük istihbarat ve casusluk gücü, uzay araştırmaları gücü Amerika Birleşik Devletleri'nin trilyonlarca dolar bütçeli ordusuna kök söktürür...

Yakındır. Belki yarın. Belki yarından da yakın. Amerikan işgalci ordusu Irak'tan "geldiği gibi gitmeye" başlayacaktır. İnsan Savaşçı doğmuyor. Şartlar İnsanı savaşçı yapıyor." Ve iman cesaret kazandırıyor. [4]

Batılıların Lozan Sendromu!

Batılılara göre Osmanlı'nın son dönemlerinde bir "Şark Meselesi" vardı. Özünde, Batının doğuya karşı olan kompleksini ve endişesini barındıran "Şark Meselesi", aslında Müslüman Türkleri, Anadolu'nun münbit topraklarından çıkarıp, geri kalanında küçük bir Ermenistan, Kürdistan ve Büyük Yunanistan çıkarmanın adıydı.

Batının topyekün ittifakıyla kabul gören bu proje, Türkleri önce Balkanlardan, sonra da Anadolu'dan uzaklaştırmayı amaçlamıştı. Bazı Siyonist Yahudiler ise, Batı'nın bu hayalini kendi hesabına kullandı.

Fiili uygulamaları, 1096 yılındaki 1. Haçlı Seferlerine kadar giden bu planın ismi, açıkça 1815 Viyana Toplantısı'nda dile getirildi. Bu planın uygulamaları AB İlerleme Raporu'nda ifadesini bulan "azınlıklar" kavramı ardında halen devam etmektedir.

Ancak, bizden bitip tükenmeyen isteklerde bulunan AB'ciler, şunu anlayamadılar: Bu millet tarihin hiçbir döneminde ne yapacağını önceden ortaya koymamıştır. Yani, vurucu darbesini sezdirmemiş, her zaman teyakkuzda beklemiş, hamlesinin anlık ve etkili olmasına özen göstermiştir. Tabi ki; Kukla idareciler eliyle bazı tavizler verilmiş, topraklar peşkeş çekilmiş, yasalar da çıkartılmıştır. Ama son noktada söz yine milletin olmuştur.

Bunun açık örnekleri vardır. İşte, onlardan biri;

Yazar Ahmet AKGÜL
27 Kasım 2006

İngiltere Dışişleri bakanı olarak görev yapan Edward Grey yayınlanan hatıratında 1905-1906 yıllarında İngiltere ile Osmanlı Devleti arasında yaşanan Akabe Krizi'ni anlattığı bölümünde, Mısır Yüksek Komiseri Lord Cromer'den duyduğu bir anekdotu "Şarklı zihniyetini anlamamanın imkansızlığını" ortaya koymak amacıyla şöyle nakleder; "Bir şarklının -yani Türklerin- ne yapacağını tahmin edebilmek için bir Avrupalı kendisine şu soruları sormalıdır: 1- Aynı koşullar altında kendiniz ne yapardınız? 2- Tanıdığınız en akıllı adam ne yapardı? 3- Şarklının ne yapacağını düşünüyorsunuz? Bu üç soruyu cevapladığınızda, bilirsiniz ki Osmanlının yapacağı bunların hiç birisi değildir. Türklerin niyetinin ne olduğunu bundan fazla kestiremezsiniz"...

Batı bugün de hala Türklerin ne yapacağını kestiremiyor. "Şark Sorunu" da hala devam ediyor. Kimi batılılar için de haliyle "Lozan Sendromu" bitmiyor.

AB ile müzakerelere "Türkiye'nin çıkarları" penceresinden bakanlar ise; gafillerce "Sevr Sendromundan" kurtulamamakla suçlanıyor.

Bazıları için "Sevr Sendromu" bir abartıdır ve Batı'ya karşı ayıptır. Pekiyi o zaman Türkiye'nin çıkarlarını dert edinenler "Türk tarihinin dip noktası olan" ve bugünden sadece 85 yıl önce yaşanan bir faciayı düşünmeyecekse, 321 yıl önceki Viyana Kuşatmasını "argüman" olarak gören ve sık sık "Osmanlı-İslam sendromunu" dile getiren batılılara ne demek gerekiyor?

"Sevr Sendromu" yanlış ve zararlı değil, aksine her türlü konunun tahlili için isabetli ve sıhhatli bir yaklaşımın kodudur.

Nitekim tepkilere ve görüşlere "Sevr Sendromu" teşhisi koyanlarda da, maalesef "Lozan Sendromu" ziyadesiyle mevcuttur.

"Sevr Sendromu" özünde "teslim olmaya başkaldırı, yani reddiyetçilik" olarak özetlenebilir. "Lozan Sendromu" ise teslimiyetçiliktir.

Her sömürgeci devlet, çekildiği topraklarda görünürde kendisine muhalif, ama canı ve ruhu ile

Yazar Ahmet AKGÜL
27 Kasım 2006

fikriyatına sadık aydın tabakası bırakır. Ama sadece bununla yetinmez ve gerçekleştiremediği hedefleri açısından mağlup olduğunu kabul edemez, sadece "bir süreliğine geri çekildiğini" düşünür.

Aynen Kurtuluş Savaşı sonrasında genç Cumhuriyet'in kadroları arasına sızdırılan, uyuşmuş beyinler, kontrol altına alınmış bellekler gibi... (Sabataist dönmeler ve Kemalist dönemler gibi)

Bizler her ne kadar Müslüman kimliğimizi ve böyle bir bakış açısını görmezden gelsek de, tarih boyunca uluslar arası ilişkilerde Batının izlediği strateji, İslam dünyasına karşı mücadele veren Hıristiyan Batı'nın galip olma savaşıdır.

AB'ye üye adayı ilan edilen Türkiye sadece bu amaca hizmet için oyalanmaktadır. Ve Müslüman Türkler Balkanlar'dan, Anadolu'dan sürülene kadar, şark Projesinin neticeye ulaşmasında AB bir koz olarak kullanılacaktır.

Lozan'ın gizli şartları:

Türkiye Lozan'da İslamiyet'ten vazgeçmeye zahiren razı oldu. Bunun iki sebebi vardı: Mustafa Kemal'e göre, nasılsa "boşluk, bozukluktan hayırlıydı!" Türkiye'de de bu olacaktı. Bu akıma karşı direnme boşunaydı.

Diğer taraftan, Türkiye'nin gelişmesi için eskimiş ve asli özelliğini yitirmiş bulunan İslam müesseselerinin kaldırılması zorunluluğu vardı. Artık bunları kabul edecek olan meclis de hazırды. Onunda Lozan imzalandı. Böylece sınırları belirlenen ve tüm dünyaca kabul edilen yeni Türkiye Cumhuriyeti Devleti, Atatürk'ün dehasıyla kurulmuş ve kurtarılmıştı.

Lozan Antlaşmasının yapılabilmesi için Türkiye'nin önüne şunlar getirildi:

- a- **Türk aile hukuku batıya uydurulacaktı:**

Çünkü Türk aile hukuku aileyi koruyor ve fuhşu önlüyordu. Bu sayede de vatanını, milletini, dinini seven nesiller yetiştiriliyor ve Türklerin bu aile yapısı içinde Müslümanlığı terk etmeleri mümkün görünmüyordu. Türk aile yapısında evlenme kolaydır, boşanma da kolaydır. Bu olumlu durum evlilik dışı ilişkileri ortadan kaldırıyor ve herkesin evlilik yapmasını kolaylaştırıyordu.

Bu kutsal müessesenin ancak Batı hukuku ile bozulabileceği düşünülüyordu. Yapılacak değişiklikle evlilik zorlaşacak, boşanma adeta imkansız hale getirilecek ve bu nedenle evlenmeler azalacak. Evlilik dışı ilişkiler serbest hale getirilecek, dolayısıyla Türk aile yapısı bozulacaktı. Yetişen çocukların artık aile terbiyesi söz konusu olmayacağı gibi, dini bakımdan gayri meşru olan ilişkiler halkın ahlakını yıkacaktı. Batı Medeni Hukuku bunun için Türkiye'ye dayatılmaktaydı. Her türlü yayın araçları ülkede serbest cinsi ilişkiyi teşvik edip yaygınlaşacaktı...

- b- **Ekonomi faizli sisteme kaydırılacaktı.**

Çünkü **faizsiz sistemde** ekonomik yapı; halka dayalıdır ve sağlamdır. Ekonomik hastalıklar doğmaz ve enflasyon olmaz. Oysa **faizli sistemde** sömürücü ülke değilse enflasyon gelir. Bu enflasyon fiyat artışından doğan enflasyon değildir. Fiyat ücret anarşisini doğurur. Devlet bütçesini boş bırakır. Vergi yükü artar. Halk görevlilerin altında ezilip gider. Yolsuzluk başlar, hırsızlık başlar, rüşvet başlar, anarşi başlar, dolayısıyla işkence başlar. İç ve dış borçlar çoğalır. Halk artık meşru şekilde yaşayamaz olur. Herkes suç ve günah işlemeye başlar. Bu da halkın İslamiyet'ten uzaklaşmasını temin eder. İşte bütün bunlardan dolaydır ki faizi meşru kılan Batı Hukuku getirilmek istendi.

Ama "Hele önce gemiyi batmaktan kurtarabilirsek, içindekileri düzeltmek ve aslına döndürmek kolaydır"; ümidiyle Mustafa Kemal bunların hepsine bile bile evet dedi.

Yapılacak olanlar sadece bunlardan ibaret değildi.

c- Halk resmen olmasa da, fikren ve fiilen İslamiyet'ten uzaklaştırılacaktı!.

Bunun için önce medreseler ve tekkeler kapanacak, böylece İslamiyet'in kaynakları kurutulacaktı.

Yazı değiştirilecek ve halkın İslami kitaplarla ilgisi koparılacaktı.

Şimdilik camiler kapanmayacak, ama ibadet cami içine hapsedilecek, böylece sistem açısından dışarıda kötü örnek olmaları önlenecekti. Sonra tatil günleri değiştirilecek ve böylece gençlerin haftada bir bile mabetlere gitmesi dolaylı şekilde engellenecekti. Bu tedbirler sayesinde İslamiyet unutulacak ve Türkiye İslam'dan koparılacak veya Hıristiyan olacaktı.

d- Halk için alınan bu tedbirlerin yanında, dindar kesimin yönetimden uzaklaştırılması için devlette de esaslı değişiklikler yapılacaktı. Bunun için önce laiklik kabul edilip din ile dünya işleri ayrılarak İslamiyet hayatın dışına atılacaktı. Sonra devlet görevlilerinin Müslümanlardan temizlenmesi için kıyafet kanunu getirilecek, resmi görevlilerin İslamiyet'e uymayan kıyafetlere girmeleri zorlanacak, onların içki içmeleri ve balolarda hanımları ile gelip dans etmeleri istenecekti. Bunu yapanlar İslamiyet'ten ayrılmış olacaklar, yapmayanlar da yönetimden uzaklaşmış olacaklardı.

İşte bunlar Lozan'ın gizli şartlarıydı!...

Mustafa Kemal, bütün bu sinsi ve şeytani amaçlarını bile bile onlara uymakta ve dediklerini uygulamaktaydı. Ama asıl felsefesi ve hedefi şu iki noktaya dayanmaktaydı:

•1- Zaten koflaşmış ve yozlaşmış bazı dini kurum ve kuralların tahribinden ve toplumu bu koyu cehalet ve taklitçilikten uzaklaştıracaktı.

•2- Önce arsadaki enkaz temizlenecek sonra yeni ve görkemli bina kurulacaktı...

AKP Eliyle Sevr'in Tatbikatı Yapılıyor!

Vatan toprakları yabancıya peşkeş çekiliyor, Lozan'ın rövanşını alıyorlar:

Milli Gazeteye çarpıcı açıklamalarda bulunan Tapu ve Kadastro eski Genel Müdür Yardımcısı Orhan Özkaya, yabancıların Türkiye'de taşınmaz edinmelerine imkan sağlanması ile ülke topraklarının çekirge sürüleri gibi yağmalanmaya başladığını söyledi.

Yabancıların Türkiye'de taşınmaz edinmelerine imkan sağlayan 3 Temmuz 2003 tarih ve 4916 sayılı yasa, 19 Temmuz 2003 tarihli resmi gazetede yayınlanarak yürürlüğe girdi. 442 sayılı "Köy Kanunu" nun 87. maddesi değiştirilerek yabancıların belediye sınırları dışında, kırsal alanda ve köylerde arazi satın almalarının önü açılmış oldu. Daha önce, yabancılar sadece konut, işyeri ve bağımsız bölüm alabiliyorlardı. Bunu da belediye sınırları içerisinde gerçekleştirebiliyorlardı. Ancak, söz konusu yasa çıkmadan önce yapılan satışlar yılda 20-30 adedi dahi bulmamaktaydı. Bu durum resmi kayıtların incelenmesiyle kesin olarak saptanabilir.

Adı geçen yasanın, AB uyum yasaları çerçevesinde ülkemize dayatılması sonucunda yabancılar ülke topraklarını çekirge sürüleri gibi yağmalamaya başladılar. Adeta Lozan'ın rövanşı alınmakta, bol dolarlı "haçlı seferi" ne çıkmışlar!.. 27 Haziran 2004 tarihine kadar 66 ülkeden yabancı gerçek kişilere satılan toprak miktarı: 61 bin 884 kişi, 388 bin 430 dekar. Bu tarihten sonra Tapu ve Kadastro Genel Müdürlüğü'nün Web sitesi karartılmış, hiçbir bilgi verilmemektedir. Bu rakamlar resmi makamlardır.

Peki, kim nerede ne aldı?

Yunanlılar, 14 bin 425 kişiyle, 12 bin 544 adet ve 4 bin 175 dekar miktarındaki araziyi İzmir, Dikili, Kuşadası, Çanakkale, Trakya, İstanbul ve Güney sahillerinde almışlardır. Almanlar, 12 bin 300 kişiyle 11 bin 405 adet ve toplam 7 bin 037 dekar araziye, Alanya, Kaş, Datça, Anamur ve diğer sahil şehirlerinde almışlardır.

İngilizler, 6 bin 614 kişiyle, 5 bin 114 adet ve 32 bin 002 dekar toprak parçasını Fethiye, Didim, Kuşadası (İrlandalılar ağırlıkta), Kaş-Kalkan ve Datça'da kitlesel olarak almaya devam etmektedirler. Hollandalılar 2 bin 170 kişi ile bin 710 adet, 613 dekar; Fransa 752 kişi, 701 adet, 818 dekar; İtalya, 963 kişi, 1003 adet, 457 dekar; ABD, 736 kişi, 970 adet, 2 bin 701 dekar; Avusturya, 775 kişi, 915 adet, 704 dekar; İsrail, 100 kişi, 136 adet, 79 dekarlık bir alanı almışlardır. Bu ülkeler en çok toprak alan ülkelerdir. Ancak toplam 66 yabancı ülkenin 61.884 vatandaşı 388.430 dekar toprak parçasını ülkemizden almışlardır.

Ege'de tapular İngilizlere verilmek üzere bekletiliyor!

AKP'liler "sırtlanıp mı gidiyorlar, topraklar burada kalıyor!..." demekle, aslında tarihi bilmiyorlar. Zaten, gelenler, sırtlanıp gitmiyorlar, gelip yerleşiyorlar, bizi çıkarmak üzere. Tıpkı, Afrika'da olduğu gibi. Bu rakamlar, Tapu Kadastro Genel Müdürlüğü'nün Web sitesindeki 27 Haziran 2003 tarihli verilerinden alınan rakamlardır. Ancak bu rakamlar gerçek rakamlardan çok düşüktür. Gerçek rakamların açıklanması hiçbir zaman yapılmamaktadır. Şu anda da site tamamen bilgi akışına kapalıdır. Bakın, İsrail gösterilen rakamlardan daha büyük bir arazi parçasını bazı yerli holdinglerle ortaklıklar kurarak kapatmıştır. Bunu, Ceylanpınar, GAP bölgesi, Diyarbakır yöresindeki yerel basın organlarında çıkan haberlerde saptamak mümkündür. Ancak, Anadolu'daki gezilerde halkımızın aktardığı rakamlar son derece endişe verici boyuttadır. Zilyetlik (kullanma hakkı) devirleriyle, yani noter ve muhtar sözleşmeleriyle yapılan anlaşmalarda 30 hektar sınırı çok büyük miktarda aşılarak, 30-40 bin dekarlık alanların İsraililer tarafından kapatıldığını isyan ederek dile getirmişlerdir.

Şu anda Fethiye Tapu Sicil Müdürlüğünde 5 bin 500 adet tapu İngilizlere verilmek üzere hazırdır. Didim'de 5 bin adet İngiliz vatandaşının tapusu verilmek üzere bekletilmektedir. Kuşadası'nda 3 bin 500 adet İrlanda vatandaşına, Kaş-Kalkan'da toplam 1700 konutun 1000'ine yakını Alman, İngiliz vatandaşlarının eline geçmiştir. Bunlar sıcak gelişmeler olarak değerlendirilmektedir. Ayrıca, köylülerin elinden yüksek rakamlar verilerek zilyetlik devirleriyle alınan zeytinlikler, halk arasında panik oluşturmaktadır. Prof. Dr. Cihan Duru'nun tespitlerine göre: 147 bin 466 yabancı 946 bin 333 dekar yer almış durumdadır.

Satılan arazi miktarı Malta adası büyüklüğüne ulaştı!

Satılan arazi miktarı resmi verilere göre, yani 388 bin 430 dekar dikkate alındığında; Malta Adası'ndan büyüktür. Malta Adası, 315 km²'dir. 946 bin 333 dekar ele alındığında ise bu arazi miktarı 3 Malta Adası büyüklüğündedir.

Satılan toprak miktarını resmi rakamlar neden küçük gösteriyorlar?

Satılan toprak miktarının küçük gösterilmeye çalışılması, bu konuya kamuoyunun son derece duyarlı olması ve şehit kanlarıyla sulanmış vatan topraklarının ABD, AB, İngiliz ve İsrail emperyalizmi tarafından tarihin her döneminde ele geçirilmek istenmesine karşı oluşan tepkidendir. Tarih bunun örnekleriyle doludur. Kurtuluş Savaşı boşuna mı yapılmıştır? Yunanistan Megalo İdea'sından vazgeçti mi? Çanakkale, Anafartalar, Sakarya, Dumlupınar, Afyon Kocatepe, İzmir'in kurtuluşu 9 Eylül ne zaman unutuldu. Halkımız öfkeyle bu soruları sormakta ve olanları vicdanı kanayarak içine atmaktadır. Kıbrıs'ta verdiği şehitler, Güneydoğuda yitirdiği evlatları, uzuvlarını cephede bırakan elsiz, kolsuz, bacaksız kalan gencecik Mehmetçikler, gözlerini kaybeden kahramanlar bu toprakların onun bunun eline geçmesi için mi savaştılar? İşte, bu yönetenlerin, dayanılmaz, kahreden aymazlıkları vatanına kıskançlıkla bağlı Türk halkını ayağa kaldırmış durumdadır. Bu nedenle satılan toprak parçası Heybeliada'dan küçük diye olayı hafifletmeye çalışıyorlar. Onlara yamalanmış yazar bozuntuları da verilen bu çarpıtılmış demeçleri desteklemek için olmadık sapkınlıklar gösteriyorlar." (Milli Gazete: 07.03.2005 Necmettin Çakmak Röportaj)

04 Ağustos 2005 Milli Gazete'deki Nasuhi Güngör'ün şu tespitleri önemliydi:

Gaza ve Masa

Irak'taki işgalin getirdiği her sonuç, Türkiye'yi doğrudan ilgilendiriyor. Kerkük'te PKK, büro açıp bayrak asmış. Haklı olarak tepki gösteriyoruz. Fakat acaba herkes böyle bir tepkiyi gösterme hakkına sahip midir? Bunun cevabı, yakın tarihimizde yatıyor.

Aradan geçen uzun zamana rağmen Türkiye, Lozan ve benzeri konular üzerindeki ürkek tartışma üslubunu üzerinden atamıyor. Oysa yakın tarihin böyle bir sis perdesi ardında kalması için, artık kimsenin ciddi bir gerekçesi kalmadı.

Oysa sadece Lozan'ın hazırlık süreci bile başlı başına yeniden araştırılmayı ve tartışılmayı hak ediyor. İtilaf devletlerinin anlaşma için yer olarak Lozan tespit edildikten sonra yaptıkları ilk iş, hem İstanbul'a, hem de Ankara hükümetine davet göndermek oldu. Böyle

bir davetin Ankara'da oluşturacağı tepki, acaba çağırıcı yapanlar açısından sürpriz miydi ? Nitekim Ankara hükümetinin bu çifte davete olan tepkisi, önce 1 Kasım 1922'de saltanatın kaldırılması, ardından da 17 Kasım'da son Osmanlı Padişahı Vahdettin'in İngilizlere teslim edilmesi (kaçması değil, teslim edilmesi) ile sonuçlandı. Lozan görüşmelerinin başlama tarihi ise 20 Kasım. İşte size üzerinde durulması gereken önemli bir zaman aralığı.

Şunu söylemek mümkün: Lozan'dan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Lozan, eğer Sevr'le karşılaştırılarak değerlendirilirse, kuşkusuz ortaya çıkan sonuçlar fevkalade önemli sayılabilir. **Ancak dikkatlerimizi, Lozan'dan sonra peş peşe atılan adımlara yoğunlaştırmak, mesela Anayasa'daki "İslam Devleti" ifadesinin çıkarılması üzerinde durmak, bizi daha önemli sonuçlara götürecektir adımlar gibi görünüyor.**

Peki, şimdi Misak-ı Milli metnini tekrar okuyup, Lozan'da elde edilenlere yeniden bakarsak; bugün Kerkük'te yaşananlardan şikayet etme hakkını kendimizde bulabilir miyiz? Musul vilayeti (ve onun sınırları içindeki Kerkük) yahut da Batı Trakya konusundaki kayıplarla yüzleşmek, neden rejim sorunu olarak tanımlanıyor? Zihinleri rahatsız eden nedir; Misak-ı Milli'nin, daha sonra ortaya çıkacak olan "modern ulus devlet" projesinden farklı olarak, İslam'ı esas alması mı? Lozan'ın aşılması ve tartışılması bir metin olduğunu savunanlar, Türkiye'nin şartlar olgunlaşınca Hatay'ı yeniden kazanması hususunda ne düşünüyor acaba?

Lozan ve rejim arasında sıkı bağlar olduğunu savunanlar, şöyle bir silkinip Misak-ı Milli'nin ortaya koyduğu tarihi ve stratejik perspektif üzerinden dünyaya bakmayı denemek zorundadır. PKK'nın Kerkük'te boy göstermesi ya da Ek Protokol'le ilgili tartışmalar, sizi de biraz olsun geçmişle hesaplaşmaya mecbur kılmıyor mu?

Gazâ ile elde edilenin, masada kaybedilmesinin faturası, her zaman tahmin edilenin çok ötesinde ağır olmuştur. Musul, Batı Trakya, Adalar ya da Kıbrıs... [\[5\]](#)

Tayyip Erdoğan verince alçaklık, İsmet İnönü verince kahramanlık saymak doğrumudur?

[1] Nutuk. 1927 Sh. 403-404

[2] Meri Kanunlar C.2 Bölüm2 Sh. 3-40

[3] Yeniçağ / 13.07.2005 / Hasan Demir

[4] Vatan / 13.07.2005 / Necati Doğru

[5] Milli Gazete / 04 08 2005 / Nasuhi Güngör